

הבוקר שאחרי. המדבר זורם

"חלום רטוב"

לראות שיטפון במדבר הוא חלומם הרטוב של חובבי טבע באשר הם. כשיצאנו לפיזול המדברי הדו־יומי שרקח גדי אלוני, עדיין לא ידענו שהמושג חלום רטוב יקבל משמעויות כל כך מילוליות...

כתבו וציילמו: אורית ברנע וליאור נורקין

יוצאים לדרך

אמצע דצמבר, SMS מגדי אלוני: "2-3 בפב" רואר טיול מדבר ממצפה רמון לערבה". חיך עלה על פני. כשגדי אומר, גם אם זה חודש וחצי מראש, הסיכוי לביטול שואף לאפס. יום רביעי אחר־צ. גדי חמוש בטנדר ועגלה או־סף את המשתתפים. ליאור נורקין ואני, אורית ברנע, בצוות הרוכבים ואדיר גורן (דירי) ודויד אטרקצי בצוות המלווה. אנחנו בדרך דרומה, מנסים להסתגל לרדיו דיסק הלא מוכר שמנגן

עשרה דיסקים זרים שכלואים בתוך הצ'יינגר ומהר מאוד האווירה ברכב הופכת לעליזה ביו־תר. דירי הוא עורך דין. ואחד מצלית. אבל במה־לך נסיעה של שעתיים כש"מפלס הדרום" עולה, הוא התנהג כמו רקדנית המענטזת המשילה ומ־שליכה בגדיה לאחורי הבמה. כזה הוא דירי. כשהגענו למדבר הוא כבר נראה, נשמע והתנהג כמו בדואי שרק לא הצליח לו כל כך עם הצבע. דויד הוא סיפור אחר לגמרי, הוא מהזן של "אח־לה חלום המציאות הזאת" כאילו, "צ'מע זה יכול להיות מסוכן אבל ת'ה יודע מה? בוא ננסה!" איש סקרן ובעל ידע מטורף על כל דבר בעולם. אח־רי 20 דקות נסיעה פיתחנו בגללו כאבי בטן, מכיון שכל משפט שני שלו נגמר בבדיחת אגב

שהרגע ראתה את אור העולם. תחנה ראשונה - מסעדה נוסח "קפה בגדד" במצפה רמון. נכנסים פנימה ופוגשים את בעלת המסעדה עם תינוקת קטנה על הידיים - בחורה עדינה וחרישית שבקול ענות חלושה מבשרת לנו שנצטרך להמתין כי אין לה כרגע עזרה עם הילדה.

מה עם לעזור? שאל גדי.

ותוך שניות התינוקת בידיים של דירי ונורקין וגדי על הסירים מקבלים הוראות חרישיות מה־חרישית. התוצאה היא לחם שחור בפרוסות של 3 ס"מ, מרק אפונה סמיך על גבול המוצק, עם תכולת מלח שמסדרת לנו את מאזן המלחים ליומיים הבאים, ועוד כמה תבשילים ביתיים מו־

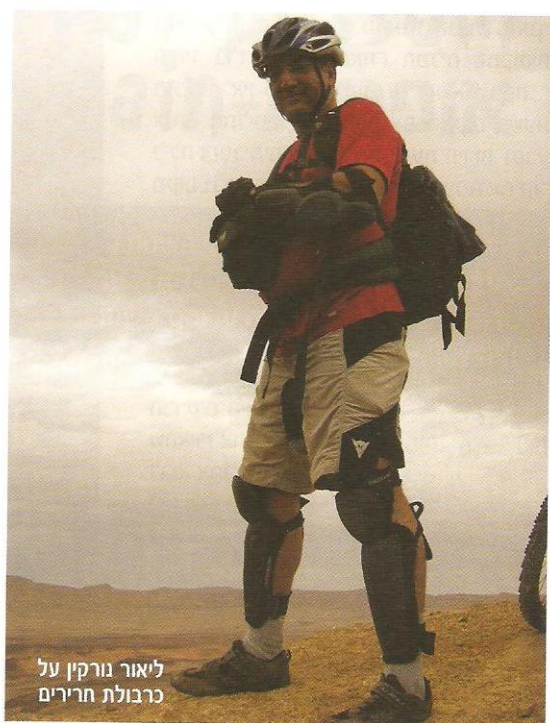

צלחים יותר. יורדים למכתש ומגיעים לחניון בארות שנראה נטוש. פורשים שקי שינה באוהל הבדואי, גדי ונורקין מסובבים פדלים לפני השינה ומשתעשעים עם כלב מקומי שמזמן לא ידע כל כך הרבה תשומת לב. ארוחת הבוקר לא מאכזבת ואנחנו יוצאים לד־רך כשברקע שמים אפורים ותחזית שאולי עדיף לא לשמוע.

מה התזאי מבין?

פותרים את הבוקר ברכיבה בנחל ארדון עד המפגש עם נחל נקרות (תיאור המסלול המלא מופיע באתר האינטרנט של חזי יצחק*) ברקע מלווה אותנו גבעת חרוט היפה. המשך הרכיבה במגמת עלייה עד הגעה לנקודה שממנה מתחיל טיפוס תלול ורגלי לכרובולת חרירים. גשם טורדני טורח להזכיר לנו שהחזאים לא תמיד טועים. אנחנו דוחפים את האופניים ותוהים איזה פיצוי מחכה למעלה. הנוף מכרובולת חרירים לא מאכזב. השמים בצ־בע אפור כהה והחול הצבעוני עם תאורת שמש רחוקה מציירים תמונה יפהפייה. הגשם מטפטף ומדי פעם מתחזק וגדי ואני מנ־סים להפחיד אותו עם מעילי הגשם שלנו. לרוב זה מצליח, אך קצת מעייף. הרכיבה על הכרובולת מרשימה, אך קצת מפחידה. בקטעים צרים, כשמימיננו תהום, אני מרשה לעצמי לצעוד. בה־משך הדרך אנחנו צופים על ואדי מעוק ואז שוב מתחילים במג־מת טיפוס שמביאה אותנו לאוכף האמוניטים. באזור זה פזורים מאובנים של בעל חיים השייך למערכת הרכיכות (למערכה זו שייכים חלזונות, תמנונים, דיונונים וצדפות). האמוניטים, שנכחדו יחד עם הדינוזאורים, היו בעלי קונכייה ספירלית שמזכירה קונ־כייה של חילזון, אך גודלה מרשים הרבה יותר (קוטר של כ־50 ס"מ). כיום חיים קרובים של האמוניטים, הנקראים נאוטילוס. הא־חרון חי בעומקים של עד 500 מטר, הוא בעל גוף רך, עטוי בקו־נכייה ו־90 רגליים מציצות מפתחה. מהאוכף אנחנו יורדים ביר־דה תלולה רגלית, שכוללת קטעים של העברת האופניים מיד ליד, לנחל גלד. לא מפספסים את עין גלד שמכבד אותנו במעט ממימיו וממשיכים בדרכנו.

המשך בעמוד הבא

ליאור נורקין על
כרובולת חרירים

סעודת פויקה בשטח

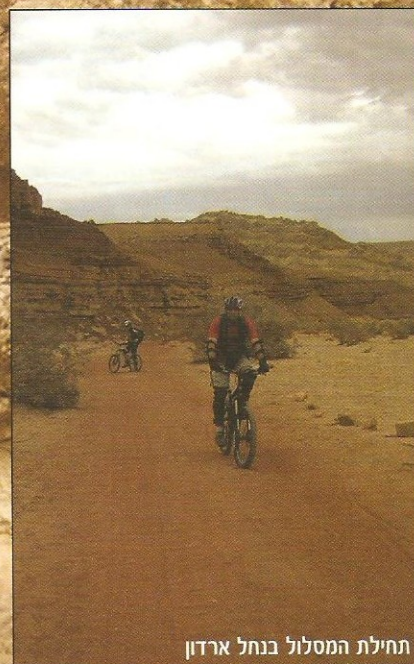
בשעות אחה"צ המוקדמות אנחנו מגיעים למ־פל נחל גלד. נורקין וגדי מפגינים יכולות רכיבה בירידה הטכנית, אני בוחרת באופציה הרגלית (מותר גם בירידות...). דירי ודויד כבר מחכים לנו עם הגיפ ואנחנו מתחילים בבחירת המיקום המדויק של חניון הלילה. אנחנו בוחרים להתרַחק צפונה מהמפל של נחל גלד ומגיעים לאזור שתחום על ידי מצוק אנכי ומעורר השתאות, הוא המפל של נחל קמאי. התפאורה של המ־קום מגמדת אותנו. ללא ספק מקום סגור שמ־שרה אווירת ביטחון (מוגן מפני רוחות ומוגבה מערוץ הנחל). בסביבות 17:00 אנחנו כבר עמ־לים על ארוחת הערב, חותכים ירקות במרץ. גדי מכתוב לנו את מידות החיתוך ומהר מאוד הירקות, הפרגיות ותערובת התיבול הסודית של גדי (צנצנת רוטב קארי של קנור) נכנסים לש־קית זבל שחורה. לא נשמע וגם לא נראה מעו־רר תיאבון. התערובת מועברת אחר כבוד לסיר הפויקה בליווי כמה בקבוקי בירה ואין מילים לתאר את הטעם האגדי של הדברים אחרי שעתיים על האש. אוכל יין ובירות, מי צריך יו־תר? כולנו במצב רוח מרומם ולא נותנים לכמה טיפות גשם להשבית את השמחה. רוויה בסיפּו־רי שטיפונות ששמעתי וקראתי, טיפות הגשם מחלחלות אל התודעה ופחד קטן מתחיל לנבוט אצלי. אנחנו רובצים על מחצלות מסביב למדו־רה כאשר הגשם הופך טורדני ומבריה אותנו איש איש לאוהלו. חושך, לבד באוהל, גשם עצ־בני דופק על כיסוי האוהל והפחד כבר מעיז לצמוח במהירות ביחד עם הרהורי כפירה לגבי מיקום המאהל. הפוגה בגשם, אנחנו מגיחים מהאוהלים לוועידת פסגה. אני מביעה את דא־גתי, אך זוכה להרגעה מהאגף הגברי (האגף היחיד ברדיוס גדול מאוד). המלים שחוקקות בזכרוני "אין מקום לדאוג, זה לא אגן ניקוז...". אנחנו מחליטים לא לעזוב את המקום בשעת לילה ומסכימים על תוכנית לשעת חירום. נקבע מקום גבוה יחסית שאליו אנחנו מתפנים אם קו־רה משהו.

רעמים וברקים

הגשם מתחדש בליווי סופת ברקים ורעמים עזה מאין כמוהו, ממש כמו הרעשה ארטילרית. הברקים היו נמוכים מאוד ודרך האוהל ראיתי שהאירו את כל הסביבה. הרעמים, שלא איחרו לבוא אחר הברקים, היו כה חזקים עד כי נדמה היה שהכל מתמוטט סביבנו. הגשם לא היה חזק במיוחד במהלך הסופה, אבל בהחלט שמעתי אותו מכה באוהל. גדי ונורקין מזמינים אותי לצ־פייה במופע האור קולי מבעד לחלונות הרכב. אני מוותרת ונכנסת לאוהל. בשלב זה, עלי להו־המשך בעמוד הבא

תחילת הטיפוס להר יהב

תחילת המסלול בנחל ארדון

נכנסים לאוהלים בפעם המי יודע כמה בהר-גשת הקלה אמיתית. המלים עדיין מהדהדות באוזניי "זה לא אגן ניקוז..." ** ועכשיו אני יודעת שזה נכון... זו היתה האמא של כל אגני הניקוז. נחל גלד נחקק עמוק עמוק בזכרוני.

השקט של אחרי הסערה

הבוקר שאחרי קסום. המדבר נראה נוצץ אחרי האניפוזיה הלילית, והמפל עדיין זורם, מנסה לנצל את שעות חייו המוגבלות. אנחנו רואים אותו גווע לאט.

ארוחת הבוקר הגיעה בדיוק בזמן, עם החביי-תות המושקעות של דיד. גם ציפורי מדבר הגיי-עו לביקור והם עושות פוזות למצלמה על הכי-דון של האופניים של גדי... למורת רוחי...

אנחנו יוצאים לרכיבת היום השני, שאחרי מאורעות הלילה נראה כבר כמו היום השלישי. רוכבים בערוץ הרטוב של נחל גלד ומתחברים לערוץ הענק של נחל נקרות. הרבה בריכות וג-בים מכל עבר וההשתקפויות הרבות משכרות אותנו. משם מתחילים בטיפוס להר יב. טיפוס אמרנו? גם מסוק קרב יתקשה בעלייה הזאת. אנחנו די לחוצים. מאתמול בסביבות 14:00 גווע הקשר הסלולרי וגובר הרצון להיות בקשר עם הבית, כדי לעדכן לגבי החוויה הלילית ולהודיע שהכל בסדר, במידה שמי מהם כבר שמע שיש שטפונות בערבה. ההנחה ההגיונית, שכלל שני-עלה גבוה יותר יש סיכוי לקליטה, מדרבנת או-תנו לטפס מהר יותר, חוץ מגדי כמובן, שלא זקוק לשום דרבון בכדי לטפס מהר יותר. מב-חינתו מספיק שההר שם ושהוא הגבוה באזור בכדי להסתער קדימה. מדי פעם הוא (גדי), שהתרחק מאיתנו ונראה קטנטן, מתיישב לו על איזה זיז סלע וצועק לנו: "צלמו אותי, צלמו או-תני". גדי לא מבין שבשיפועים כאלה לא עוזבים את האופניים ולו גם כדי לשלוף את המצלמה ולעשות לו את פורטרט העשור.

כשאנחנו כמעט מגיעים לפסגה מופיעים בקושי כמה מהקווים המיוחדים במכשיר הקטן וקליטה רפה חיברה אותנו למחוזות רחוקים. לאחר שעניין זה סודר ואבן גולה מעל לבנו, התפנינו למשימה העיקרית ביותר כוח. המשי-מה: לנפוח את נשמתנו בניסיון לטפס את הר יב. ואכן עמדנו במשימה זאת יפה מאוד והנוף שנגלה לנו מפסגתו באמת נטל את נשמתנו. אבל אחר כך החזיר. משם התחלנו לרכוב מז-רחה בבקעה ששידרה לנו תחושה שאנו רוכבים בארץ לא נודעת ובתולית לגמרי. ואז, לפתע פתאום, גדי מצביע על איזה הר שנישא לפנינו

תקלות באמצע הדרך

ברגעים כאלה... תוך פחות מדקה נשמע רעש אדיר של נפילת מים וסלעים מגובה רב וכל הסביבה מתמלאת ברסס מים ואוויר שנדחס מעוצמת נפילת המים. המפל מטלטל את הא-והל עד שנרגע והמים נופלים בקול אדיר. אנה-נו מבצעים את תוכנית החירום - כמובן שקודם כל תופסים את האופניים - ומטפסים למקום הגבוה שנקבע מראש. האדרנלין מציף. טוב שהפולאר לא מחובר... הדבר היחיד שעובר לי בראש זה שהאוהלים וכל הציד שמפוזר בסבי-בה הולכים להיסחף בזרם המים. אנחנו ממתי-נים במקום הגבוה ונורקין לוקח את הפנס והולך לבדוק מה קורה עם המים. הוא חוזר (כמו היו-נה של נוח) עם הודעה מרגיעה: "המים מתפנים ולא ממלאים את אזור האוהלים". עדיין מתקשה להאמין אבל קצת נרגעת ושולפת לראשונה את המצלמה. נורקין מראה לי את המפל אבל הר-סס מקשה על הצילומים, שכן הטיפות מחזירות את אור הפלאש. אחרי מספר דקות, ולמרות שהמים לא עולים, אנחנו מחליטים על העתקת המחנה למקום שנראה בטוח מפני התמוטטויות ולבטח שקט יותר. המשימה מבוצעת במהירות. השעה 2:30 לפנות בוקר. אנחנו במדבר והול-כים לישון בצלו של מפל מים אדיר בעוצמתו. האם זה חלום? כן! חלום רטוב מאוד!

המשך מהעמוד הקודם

זות, אני כבר בלחץ אמיתי והאקוסטיקה של המקום רק מגבירה את האפקט. סרטים רצים לי בראש. הפחד המוחשי ביותר הוא מפני מים שיבואו מלמעלה (ואני לא מאלה שפוחדים ממים בימים רגילים). מופע הברקים של נורקין וגדי נמשך דקות ארוכות ואני ערנית לחלוטין שרועה באוהל. הדבר החיובי היחיד שהצלחתי לעשות הוא לדאוג לפנס בהישג יד. לפתע משי-תרר שקט. אנחנו מגיחים שוב מהאוהלים. הש-מים נקיים ורואים כוכבים. איזו הקלה, נראה שהכל עבר. חוזרים לאוהלים והפעם אפשר לחשוב על שינה.

"כולם לצאת מהאוהלים מהר!"

השינה טרופה ואני שומעת משהו שנדמה כמו רעם רחוק עמום. אבל הרעם הזה לא מפסיק להתגלגל... לא מספיקה לחשוב הרבה וקולו של נורקין (מהאוהל הסמוך) רועם: "כולם לצאת מהאוהלים מהר!!" הוא חוזר על זה בתקיפות שלא מוכרת לי. אני תופסת את הפנס ומנסה להכניס את הרגליים לנעליים. איך זה שתמיד מה שצריך להיעשות מהר הופך לאטי ומסורבל

הנוף הנשקף מכרובולת חרירים

(ששמו האמיתי הוא רמת צבירה) ואומר בנוש-
לנטיות איומה: "לשם אנחנו מטפסים עכשיו". לא
נתתי לו הרבה זמן תגובה, וכאילו יש לי ארבע
רגליים, נעמדתי על השתיים האחוריות והבעתי
באסרטיביות ראויה לשמה את התנגדותי! סיר-
בתי בכל תוקף לעוד עלייה באשר היא. נסינות
השכנוע שלו לא הועילו ולבסוף הגענו להסכמה
על רכיבה בערוץ הנחל עד לתחנת הדלק שב-
כביש הערבה, שם חיכו לנו דויד ודירי.

עצירה בקפה ארומה בעין יהב מסדירה לנו
את ענייני הקלוריות והקפאין ושוב אנחנו ברכב
שמחים וטובי לב מתכוננים לחזרה לציוויליזציה,
עמוסי חוויות וגם "קצת" עייפים.

ושלא תחשבו שגדי ויתר בקלות על העלייה
ההיא. הוא התייצב שם ארבעה ימים מאוחר יו-
תר להשלמת המשימה.

* כתובת אתר האינטרנט של חזי יצחק:

[http://www.boker.org.il/meida/negev/
desert_biking/n/sdeboker.htm](http://www.boker.org.il/meida/negev/desert_biking/n/sdeboker.htm)

** האגף הגברי מבקש להבהיר שאני לא
הבנתי נכון את כוונת המשפט .... (-)